



De Dienaar Gods **JOSEMARÍA**
ESCRIVÁ DE BALAGUER

Stichter van het Opus Dei

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer y Albás werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Zaragoza, waar hij het licentiaat in de theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij promoveren. Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Zaragoza en behaalde het doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het doctoraat *honoris causa* in de filosofie en de letteren aan de Universiteit van Zaragoza. Hij was de eerste Grootkanselier van de Universiteiten van Navarra in Spanje, en van Piura in Peru.

Na zijn priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij rector van het Koninklijk Patronaat van St.-Elisabet, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 - toen hij naar Rome verhuisde - vervulde.

Hij was consultor van verschillende pauselijke commissies en congregaties van de H. Stoel. Hij was pauselijk huisprelaat en lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, een weg van heiliging midden in de wereld en bron van diep christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei, en op 14 februari 1943 - binnen het Opus Dei zelf - het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel.

Steeds door gebed en boete, en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader - zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden anderen van elke levensstaat hem noemen - een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei over heel de wereld, en het gedurende 47 jaar geleid. Toen de stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten.

De Heilige Mis was bron en middelpunt van het innerlijk leven van de stichter van het Opus Dei. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was, en dat bracht hem ertoe in alles de meest volle vereenzelving met Jezus Christus te zoeken, een tedere en sterke devotie tot de heilige Maagd en Sint Jozef, evenals een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige engelbewaarders te beoefenen, en overal op aarde vrede en vreugde te brengen.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de kapel van O.L.Vrouw van de Vrede - viale Bruno Buozzi 75, Rome -, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbaren die door het voorbeeld en de leer van de stichter van het Opus Dei dichter tot God zijn gekomen.

Voorpagina: *Mgr. Escrivá de Balaguer spreekt over God in het Coliseotheater, Buenos Aires, 23 juni 1974, tijdens zijn «katechesereis» naar Argentinië.*

servicio de Bibliotecas
Biblioteca de Navarra

God zoeken in het dagelijks werk

Het voorbeeld van Mgr. Escrivá

belicht in een artikel

door Kardinaal Luciani

*Een maand voor zijn verkiezing tot paus,
waarbij hij de naam Johannes Paulus I aannam,
publiceerde de patriarch van Venetië
op 25 juli 1978 een artikel
in het Venetiaanse blad Il Gazzettino
over de geest en het voorbeeld van
de Dienaar Gods Josemaría Escrivá.*

*Het verheugt ons enkele passages uit dit artikel
weer te kunnen geven als een dankbare herinnering
aan deze vroeg overleden Bisschop van Rome.*

In 1941 hoorde de Spanjaard Victor García Hoz eens na zijn biecht de priester zeggen: **God roept u langs wegen van beschouwing.** Hij stond verbaasd. Hij had steeds horen zeggen dat *contemplatie* iets was voor heiligen die mystieke wegen bewandelen, een doel dat alleen maar voor enkele uitverkorenen is weggelegd, mensen trouwens die geheel afgezonderd van de wereld leven. «Ik daarentegen», schrijft Hoz, «was in die jaren al getrouwd, had reeds twee of drie kinderen en hoopte er nog meer te krijgen — wat later ook inderdaad gebeurde —, en werkte hard om mijn gezin te kunnen onderhouden».

Wie was dan wel die revolutionaire biechtvader die zulke vastgewortelde tradities zo maar omverwierp, en zelfs aan gehuwden doelen stelde die voor «mystici» bestemd waren? Het was Josemaría Escrivá de Balaguer, een Spaanse priester die in 1975 op 73-jarige leeftijd in Rome overleed. Hij is vooral bekend als de stichter van het Opus Dei (...). Wie zijn de leden van het Opus Dei eigenlijk, en wat doen zij? De stichter zelf omschreef het eens in 1967 als volgt:

Het zijn een klein percentage priesters die aanvankelijk als leken een beroep hebben uitgeoefend; verder een groot aantal seculiere priesters uit vele bisdommen in de wereld; een grote massa mannen en vrouwen van verschillende nationaliteiten, talen en rassen, die van hun beroep leven (de meesten van hen zijn getrouwd, anderen niet), en die samen met hun medeburgers aan de zware taak werken om de maatschappij menselijker en rechtvaardiger te maken. Zij doen dit, door met

gevoel voor hun verantwoordelijkheid edelmoedig hun dagelijkse plichten te vervullen; door schouder aan schouder te zamen met anderen succes en mislukking te delen, en door zich in te spannen om hun plichten te vervullen en hun sociale en burgerlijke rechten uit te oefenen. En dit allemaal met een vanzelfsprekendheid, zoals elke bewuste christen, zonder zich als uitverkoren mensen te beschouwen. Te midden van hun vele collega's proberen zij de weerkaatsing van het goddelijk licht te ontdekken, dat in de meest alledaagse werkelijkheid te vinden is.

Eenvoudiger gezegd: de **alledaagse werkelijkheid** is het werk dat wij elke dag moeten doen; **het goddelijk licht** is het heilig leven dat wij moeten leiden. Escrivá de Balaguer heeft voortdurend aan de hand van het Evangelie gezegd, dat Christus van ons niet slechts een béétje heiligheid verwacht, maar erg veel. Die heiligheid moeten we echter niet bereiken door buitengewone dingen te doen, maar door onze gewone dagelijkse bezigheden. Het is de wijze waarop men ze doet, die ongewoon dient te zijn. Daar, waar we geplaatst zijn, midden op straat, op kantoor en in de fabriek wordt men heilig, onder voorwaarde dat men zijn taak bekwaam, tevreden en uit liefde tot God verricht, zodat de dagelijkse arbeid niet tot een «dagelijkse tragiek» wordt, maar bij wijze van spreken tot een «dagelijkse glimlach».



Mijn kinderen, waar je vrienden zijn, je verlangens, je werk en je liefde, daar heeft het gewone contact met God plaats. Daar ontmoeten jullie dagelijks Christus. Te midden van de meest materiële zaken op aarde moeten wij onszelf heiligen, door God te dienen en heel de mensheid.

(Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, n° 113)

Soortgelijke dingen had de H. Franciscus van Sales driehonderd jaar geleden al verkondigd (...). Escrivá de Balaguer gaat echter in sommige aspecten verder dan Franciscus van Sales. Deze verkondigt ook de heiligheid voor iedereen, maar schijnt slechts een «spiritualiteit voor leken» voor ogen te hebben, terwijl Escrivá een «laïkale spiritualiteit» verlangt. Met andere woorden, Franciscus raadt bijna altijd de leken dezelfde middelen aan die door kloosterlingen worden gebruikt, weliswaar met de nodige aanpassingen. Escrivá daarentegen is veel radicaler: hij spreekt zelfs over het — in de goede zin — *materialiseren* van de heiligheid. Voor hem is het de arbeid zélf die omgezet dient te worden in gebed en heiligheid.

De legendarische baron von Münchhausen verhaalt van een «monstrum», een haas met een dubbel aantal poten: vier onder zijn buik en vier op zijn rug. Achtervolgd door de jagers en al bijna ingehaald, draait hij zich om en vervolgt zijn vlucht met onvermoeide poten. Voor de stichter van het Opus Dei is zo'n *monstrum* het leven van die christenen die een gescheiden leven leiden: het ene bestaande uit gebed, en dat is voor God, het andere bestaande uit hun werk, hun ontspanning, hun familieleven, en dat is dan voor henzelf. Nee — zegt Escrivá —, het leven is één, en wordt in zijn geheel geheiligd. Daarom spreekt hij van *gematerialiseerde* spiritualiteit (...).

Hoe kan men — zegt hij — arbeid *aan God aanbieden*, wanneer hij slecht wordt uitgevoerd, haastig en met gebrek aan vakbekwaamheid? Hoe kan een metselaar, een architect, een arts, een docent heilig worden, als hij niet tevens — voor zover het van hem afhangt — een goede metselaar, een goede architect, een goede arts, een goed docent is? In dezelfde geest schreef Gilson in 1949: «Men zegt dat het geloof in de middeleeuwen kathedralen heeft gebouwd; akkoord... maar ook de meetkunde kwam eraan te pas». Geloof en meetkunde: geloof, en arbeid met vakbekwaamheid uitgevoerd, gaan voor Escrivá hand in hand; het zijn de twee vleugels voor de heiligheid.

**Doe alles uit liefde. Dan zijn er geen kleine dingen: alles is groot.
Volharding in kleine dingen, uit liefde, is heldhaftigheid.**

(De Weg, n° 813)

Ga door met het stipt vervullen van je dagelijkse verplichtingen. Deze nederige, eentonige en onaanzienlijke arbeid is een gebed, vertaald in werken die je voorbereiden op de genade van die andere grootse, veelomvattende en belangrijke arbeid waarvan je droomt.

(De Weg, n° 825)

Priester in de ziekenhuizen van Madrid

In 1931 was Josemaría Escrivá de Balaguer — aan wie de Heer drie jaar tevoren de kiemen van een zending van universele aard had toevertrouwd — een priester van nog geen dertig jaar.

In de maand september werd hem verzocht de zielzorg van de zusters Augustinessen Recollectinnen van het Koninklijk Patronaat van Santa Isabel op zich te nemen, waar hij enige tijd later als rector zou worden aangesteld. Deze nieuwe pastorale taak verschafte hem meer tijd om zich intensiever aan zijn bijzondere roeping te wijden: het vervullen van de wil van God, die hij voor zijn kinderen omschreef als **het Opus Dei (Werk van God) op aarde verichten, door zelf Opus Dei te zijn.**

Sinds bijna vijf jaar is er al een groep personen, afkomstig uit alle kringen van het toenmalige Madrid, die zich om zijn persoon scharen. Hoewel nog gering in aantal, vormden zij toch het begin waarvan *Don Josemaría* in *De Weg* zou zeggen: **Oordeel niet naar de onaanzienlijkheid van het begin. Ik werd er eens op gewezen, dat de zaden van planten die maar een jaar leven, niet kleiner zijn dan die van bomen die honderd jaar kunnen worden** (*De Weg*, n^o 820).

Al deze mensen, afkomstig zowel uit universitaire kringen als uit werkmilieus en uit kringen van handels- en kantoorbedienden, worden zich bewust van hun christelijke verantwoordelijkheid, die hierin bestaat dat ze **zout en licht** moeten zijn, daar waar God hen geplaatst heeft, daar waar hun leven en hun werk zich voltrekt.

Don Josemaría was destijds in de gelegenheid zich op de hoogte te stellen van de gang van zaken in het Hospital

General van Madrid. Het was een enorm gebouw, gelegen in dezelfde straat als de kerk van de H. Elisabet, waar hij zijn rectoraat uitoefende. De Dienaar Gods die zich al lange tijd hele dagen had gewijd aan de geestelijke verzorging van verlaten zieken, zag onmiddellijk de mogelijkheid om ook in dit ziekenhuis enige steun te verlenen en hij overwoog tevens, dat deze hulpverlening een goed middel was tot vorming van de jongelui die hem omringden. Hij streefde ernaar, dat de zielen van allen die hij om zich heen had verzameld, zich zouden verdiepen in de diepere waarheden van het geloof. Hij wilde niet dat ze bij een theoretisch belijden van de christelijke waarden zouden blijven staan, maar dat zij de bovennatuurlijke zin zouden leren begrijpen van het concrete leven, met zijn hele werkelijkheid van smart en vreugde. Uit eigen ervaring wist hij hoezeer het contact met ziekte en leed bijdraagt tot het ontdekken van de diepere werkelijkheid achter alle dingen en alle gebeurtenissen. Dit contact met het leed bereidt de mens voor om zichzelf te vergeten, om duidelijk de verhevenheid van de christelijke idealen te onderkennen, en is een aansporing om zich edelmoedig aan anderen te geven.

Gedurende lange tijd begaf hij zich vele malen 's middags naar het Hospital General met verschillende groepen jongelui, met priesters, ambachtslieden enz. Dit werk eiste fijngevoeligheid en zelfverloochening. De ziekenzalen en zelfs de gangen waren overbezet met patiënten, en de sanitaire voorzieningen lieten heel wat te wensen over. Bovendien was de sfeer er hard en vijandig. Een ontoereikend vormingspeil en de onophoudelijke antikatholieke propaganda waren er de oorzaak van, dat de patiënten de priester — en zelfs de



De voorgevel van het Hospital General te Madrid, zoals die er in de jaren dertig uitzag. Op de achtergrond is de kerk van het Patronaat van Sint Elisabet zichtbaar, waar de Dienaar Gods als rector werkzaam was.

gewone christen — als hun vijand beschouwden. Eerst moest men met genegenheid en vriendelijkheid het wantrouwen overwinnen, om dan de vooroordelen weg te nemen en de mensen moed in te kunnen spreken door hun wat vreugde te brengen.

In die beginjaren van het Opus Dei ging ik met jullie broers naar de ziekenhuizen in Madrid, waar wij met de zieken een babbel maakten, hun bedden opmaakten, hun voeten wasten en nagels knipten — vergeef mij deze bijzonderheden — hun haren kamden, en wat liefdevolle woorden tot hen richtten...

Langzaam, alsof hij genoot van de herinnering, vertelde hij eens: Ik herinner me nog goed — ik mag dit wel over hem vertellen want hij is al vele jaren

in de hemel — dat iemand uit een bekende familie, een van de eersten uit die tijd van de beginjaren van het Opus Dei, wel, dat die iemand een po opnam — het was de po van een t.b.c.-patiënt, en... daar stond hij nu! — Ik zei: Vooruit, schoonmaken! Hij trok zo'n vies gezicht dat ik het toch wel een beetje met hem te doen had. Ik liep hem achterna (...) en ik zag hem met een stralend gezicht de po met de blote hand schoonmaken.

Met dit kleine voorval voor ogen schreef Mgr. Escrivá, zoals velen weten, het volgende punt ter meditatie: **Is het niet zo, Heer, was U niet erg getroost door de kinderlijke attentie van die grote jongen die merkte hoe moeilijk het valt te gehoorzamen in een lastige en weerzinwekkende aangelegenheid, en die U zachtjes zei: « Jezus, maak dat ik er een vriendelijk gezicht bij trek? »** (*De Weg*, n^o 626).

Een andere keer wees men hem in hetzelfde Hospital General het bed van een zieke: « Die man ligt te sterven. Hier baat geen enkele hulp meer ». Het betrof een zigeuner, met olijfkleurig gelaat, die bij een ruzie een dolksteek had opgelopen: **Ik schikte het zo, dat men ons alleen liet (...)**. Ik richtte tot die zigeuner enkele woorden, die hem ontroerden. Ik zei hem ook dat hij op sterven lag, en het bleek dat hij wilde biechten. Toen ik hem daarna het kruisbeeld gaf om het te kussen, schreeuwde hij mij toe, zonder dat ik hem tot zwijgen kon brengen:

« Met die vuile mond van mij mag ik de Heer niet kussen ».

« Maar je zult Hem toch omhelzen — zei ik — en Hem over enkele ogenblikken een hartelijke kus geven, in de hemel! »

Deze uitroep van de zigeuner zou Mgr. Escrivá niet meer vergeten: **Hebben jullie ooit zo iets moois en ontstelends gehoord om je berouw tot uitdrukking te brengen? Later heb ik het ook wel eens gezegd, bij mijzelf, zachtjes: met die vuile mond van mij mag ik U niet kussen, Heer. Van een stervende zigeuner heb ik een akte van berouw geleerd.**

Na zulke bezoeken aan het Hospital General maakte Don Josemaría Escrivá soms met de jongelui een wandeling over de boulevard van de Prado of van Recoletos. Met een rustig praatje bereikte de stichter van het Opus Dei, dat de in de zalen van het ziekenhuis doorgebrachte uren in het gemoed van die jongens uitmondde in konklusies en voornemens, die van werkelijke invloed waren op hun leven en het leven van hun vrienden. Voor hem bestond er geen christendom zonder levende en daadwerkelijke naastenliefde, en zonder dat de christenen heldhaftig hun plaats naast het Kruis innemen.

De hulp aan zieken beperkte zich voor de toen nog jonge priester Josemaría Escrivá niet tot een paar uur per week of tot enkele bepaalde plaatsen. Kwam hem ter ore dat er iemand was die leed, dan was hij snel ter plaatse om de lijdende met troostvolle woorden te bemoedigen en hem zijn priesterlijke hulp te verlenen.

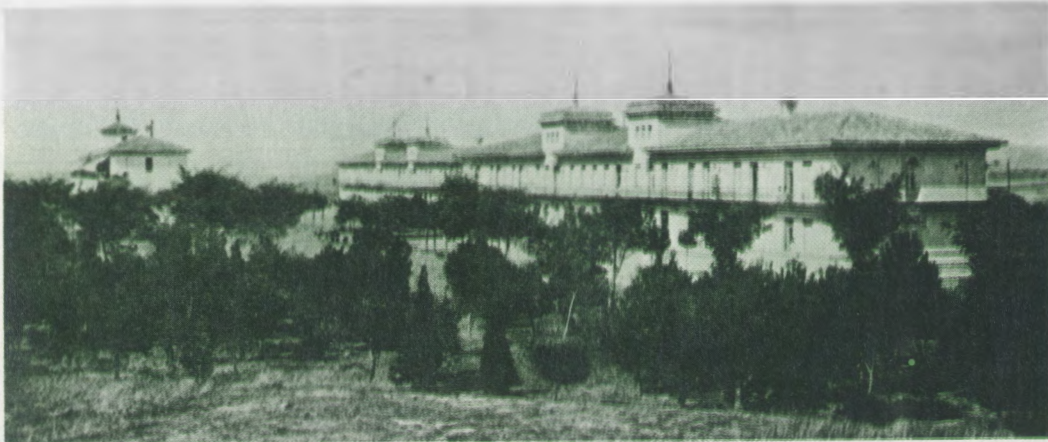
Nog jaren later kwam soms de herinnering bij hem boven aan deze innige ogenblikken, doorgebracht aan de zijde van de zieken bij wie hij zoveel geestelijke kracht vond die hij in moeilijke en beslissende ogenblikken nodig had. Op zekere dag vroeg een student hem naar punt 208 van *De Weg*: **Ik ken het niet uit mijn hoofd, maar er staat een zin in die luidt: *Gezegend zij de smart, geliefd zij de smart, geheiligd zij de smart, verheerlijkt zij de smart.* — Herinner jij je dat? Ik schreef dit in een ziekenhuis, aan het bed van een stervende vrouw, aan wie ik zo juist het heilig oliesel had toegediend. Ik was jaloers op haar! Die vrouw had op economisch en sociaal terrein een hoge positie bekleed, en daar lag ze nu, in een ongemakkelijk ziekenhuisbed, stervende en alleen, zonder ander gezelschap op dat ogenblik dan dat van mij, totdat zij stierf. En zij herhaalde steeds weer langzaam, en gelukkig! de woorden: *Gezegend zij de smart — zij leed alle geestelijke en lichamelijke pijnen — geliefd zij de smart, geheiligd zij de smart, verheerlijkt zij de smart!***

Een andere instelling van weldadigheid was in die tijd het ziekenhuis

« Hospital de la Princesa », gelegen aan het San Bernardoplein. Een van de interne medici die daar werkzaam was, herinnert zich nog: « Vanaf de dag dat ik aan de Vader werd voorgesteld, zag ik hem in de jaren 1933-1934 zeer dikwijls in het ziekenhuis. Hij ging van zaal naar zaal, praatte met de zieken, hoorde hun biecht en bracht de H. Communie, en dit allemaal met een genegenheid en vriendelijkheid, waardoor zieken en geneeskundig personeel diep getroffen werden (...). Hij toonde geen vrees voor besmetting, ofschoon in alle zalen die hij bezocht patiënten met een besmettelijke ziekte lagen; meer dan eens werd hij gewaarschuwd voor het gevaar dat hij liep in de omgang met de zieken, maar hij antwoordde steeds, vriendelijk en glimlachend, dat hij immuun was voor elke ziekte ».

Ook bezocht hij vaak het « Hospital del Rey », dat in de jaren van de tweede Spaanse Republiek « Hospital Nacional » werd genoemd. Het was waarschijnlijk het meest moderne ziekenhuis van Madrid, dat gespecialiseerd was in de behandeling van besmettelijke ziekten. Er bevonden zich daar zeer veel lijdens aan t.b.c., destijds een ziekte waarvoor nog geen kruid gewassen was. Een van de Zusters van Liefde bewaart nog in haar herinnering dit beeld van Mgr. Escrivá: « Ik herinner mij nog duidelijk hoe Don Josemaría ons bij elke gelegenheid over God sprak (...), en hoe hij tegen de zieken hetzelfde zei. Ik herinner mij nog zieke jonge vrouwen, t.b.c.-patiënten, die, hoewel zij zich ervan bewust waren dat ze spoedig zouden sterven, zelfs hun levensvreugde weer herkregen (...). Ik begrijp zeer goed dat later velen zijn geestelijke boodschap hebben begrepen en zijn spiritualiteit hebben gevolgd in het Opus Dei ».

Ook zuster Engracia Echeverría — destijds moeder-overste van de communiteit verbonden aan het Hospital del Rey, en die op zeer hoge leeftijd stierf — schreef: « Don Josemaría Escrivá was de ziel van een groep priesters in die tijd. En men bemerkte steeds dat hij zich sterk bewust was van zijn apostolische taak. Zoals ik erover denk: een echte heilige (...). Een moedig priester



Het Hospital del Rey, Madrid, vlak na de opening in 1925.

in een tijd waarin zowel moed als voorzichtigheid noodzakelijk waren om zoveel tegenkanting het hoofd te bieden (...). Hij werkte erg veel (...). Ook heb ik opgemerkt dat hij geheel en al gericht was op de zorg voor de ziel van de zieke mens; dat de patiënt geestelijke bijstand bleef genieten tot het einde toe ».

Op 13 september 1933 overleed in het Hospital del Rey, María Ignacia García Escobar, het eerste vrouwelijk lid van het Opus Dei dat de Heer tot zich riep. Men bewaart van haar enkele kleine cahiers, haar dagboek, waarin zij haar gedachten neerschreef. In de stijl van die tijd vertelt zij over het getuigenis van de vrouwen, ziek of door de arts opgegeven, die zij heeft meegemaakt. Bij de een was het een keeloperatie, bij anderen was het hoest of alleen maar gebrek aan eetlust wat zij opdroegen voor de intentie van die priester die een *bedelaar van gebeden* was, want zulk een intentie, zegt letterlijk María Ignacia, « vraagt om gebeden en offers, nu, morgen en altijd ».

Mgr. Escrivá zal het nog dikwijls hebben over de zielskracht die hij vond in die verre beginjaren van het Opus Dei :

Er was eens een priester die 26 jaar oud was, de genade Gods en een goed humeur had en verder niets. Hij beschikte over geen deugden en over geen geld. En hij moest het Opus Dei stichten... En weet je hoe hij dat heeft kunnen doen ? Door de ziekenhuizen. Het Hospital General in Madrid, volgepropt met doodarme zieken. Er lagen er zelfs in de gang, want er waren geen bedden voor hen. Het Hospital del Rey, waarin slechts tuberculoselijders lagen, in een tijd dat tuberculose nog ongeneeslijk was... En dit waren de wapenen om te overwinnen ! Dit was de schat om te kunnen betalen ! Dit was de kracht die ons staalde om vooruit te gaan ! (...) En de Heer leidde ons over de hele wereld, en nu zijn we in Europa, in Azië, in Afrika, in Amerika en in Australië, dank zij de zieken, onze kostbare schat...



Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr. Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

... het fundamentele apostolaat van het Opus Dei — met woorden van zijn stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen werksfeer, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, n^o 71.)

Van de andere kant, vertelde hij aan een verslaggever:

Daarnaast vestigt het Opus Dei als vereniging in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren tot oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, n^o 84.)

Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele onder de vele werken van apostolaat, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de stichter van het Opus Dei.

Montefalco Mexico

« Het is al weer vele jaren geleden dat ik als architect voor de eerste keer Montefalco bezocht om de mogelijkheden te bestuderen die dit oude landgoed bood om er apostolisch en sociaal werk onder boeren te beginnen.

Na een reis van bijna honderd km van uit Mexico D.F. over een geasfalteerde weg, trokken wij verder door het dal van Amilpas, over een landweg. Verscheidene leden van het Opus Dei vergezelden mij op deze reis en spraken met hooggespannen verwachtingen over het aanbod van een stichting « Campo



Mgr. Escrivá in gesprek met een groep plattelandsvrouwen op de Landbouwschool van Montefalco in juni 1970.



Gezicht op Montefalco (Jonacatepec, in de staat Morelos, Mexico) in 1967.

y Deporte » (Platteland en Sport) genaamd, eigenares van het landgoed, om de leiding van dit apostolaatswerk aan het Opus Dei toe te vertrouwen, en over de belangstelling die Mgr. Escrivá de Balaguer ervoor toonde.

In Montefalco aangekomen stond ik verbijsterd: ingevallen muren, vergane stenen..., en alles had ongewone afmetingen. Een kerk die mij zo groot als een kathedraal leek, stond nog overeind en stak boven alles uit.

— Maar, hoe is het mogelijk dat u dit wilt aannemen? Alles is één en al ruïne! was mijn eerste commentaar.

Zij herinnerden mij echter aan een uitdrukking van de stichter van het Opus Dei, die ik toen niet in zijn volle omvang begreep: **Droom zoveel als je wilt, je droom zal toch bij de werkelijkheid achterblijven** ».

De Mexicaanse architect die deze regels heeft geschreven, is nu lid van het Opus Dei en hij is die uitdrukking niet vergeten, ook het vertrouwen niet waarmee zij was uitgesproken. Nu kan hij met eigen ogen zien dat de droom bij de werkelijkheid achterbleef.

Zonder één cent, maar met de inzet van zovelen van mijn kinderen die moesten aanpakken en veel moesten verdragen, met de tegenwoordigheid en edel-

moedigheid van vele goede mensen, zoals Mgr. Escrivá zei, begon men in 1958 met de heropbouw van het landgoed, wat nog vele jaren in beslag zou nemen. Al spoedig organiseerde men een Experimenteel Centrum voor Landbouw en Veeteelt, *El Peñón* geheten, met de opzet boeren meer profijt te laten trekken van de landbouw. In 1959 begonnen de kursussen.

In diezelfde tijd begonnen de vrouwelijke leden van het Opus Dei op een ander gedeelte van het landgoed, apart en onafhankelijk, activiteiten te ontplooiën met behulp van hun *Landbouwschool van Montefalco*.

Na enige tijd heeft het werk zich uitgebreid: elk jaar lieten zich honderden jongens inschrijven voor de driejarige opleiding in het Experimenteel Centrum en voor de bijbehorende tweejarige middelbare school. Onder leiding van de leraren hebben de oud-leerlingen coöperaties gesticht voor de pluimvee- en varkensteelt en voor de produktie en bereiding van veevoeder. Voor het verhandelen van deze produkten zijn er initiatieven genomen voor projekten die thans een bloeiend bestaan leiden.

Ook heeft men tegelijkertijd van uit Montefalco door middel van samenkomsten en clubs van jongeren veel werk verzet om aan de bewoners van



4 juni 1970. Mgr. Escrivá in het landbouwkundig opleidingscentrum El Peñón.

de vijftien dorpen in de vallei van Amilpas een degelijke culturele en christelijke vorming te geven.

Harerzijds heeft de Landbouwschool zich gewijd aan de vrouwelijke plattelandsjeugd: Er worden cursussen gegeven voor huishoudelijke vorming, en de meeste meisjes uit de buurt en uit andere plaatsen hebben de lessen gevolgd. In TV-cursussen hebben zij een fundamentele culturele kennis opgedaan, en een opleiding gekregen om hun gezinsinkomsten beter te beheren. Ook zij ontvingen een degelijke christelijke vorming.

Gedurende het hele jaar nemen talrijke personen, afkomstig uit vele plaatsen, van zeer verschillende leeftijden en uit diverse milieus, deel aan studie- en geestelijke-vormingsdagen op een gedeelte van het landgoed dat daarvoor is ingericht.

In juni 1970 bezocht Mgr. Escrivá drie dagen Montefalco. Hij sprak met de leden van het Opus Dei, onderhield zich lange tijd met de bevolking uit de streek en ontving de mensen die soms van

heel ver kwamen om hem te spreken. Zijn woorden zijn niet vergeten en zullen een stimulans blijven voor dit werk en voor zoveel andere soortgelijke ondernemingen over heel de wereld.

Mgr. Escrivá heeft in die dagen ook alle nog niet herstelde plaatsen van het landgoed bezocht, en met woorden vol van humor richtte hij een liefdevol « verwijt », dat tegelijkertijd de hoogste lof was, aan al degenen die in Montefalco begonnen waren:

Montefalco is een dwaasheid van de liefde tot God. Ik ben gewoon te zeggen dat men de pedagogie van het Opus Dei in twee punten kan samenvatten: werken met het gezond verstand en werken met bovennatuurlijke visie. In deze stichting hebben Don Pedro (de eerste consiliarius van het Opus Dei in Mexico) en mijn Mexicaanse dochters en zonen alleen maar met bovennatuurlijke visie gewerkt. Met een blij hart een hoop puin overnemen, zo groot als het paleis van Versailles, is menselijkerwijze gesproken absurd... Maar jullie hebben aan de mensen gedacht en een wonder van liefde tot stand gebracht. Dat God jullie zegene.

Men schrijft ons

ZIJ TOONDE NIET DE MINSTE BELANGSTELLING

Ik bracht een Informatiebulletin naar een dame die aan kanker leed en sinds vele jaren niets meer om haar geloof gaf. Toen zij op het titelblad een priester zag, toonde zij niet de minste belangstelling. Op een dag en op een ogenblik dat zij hevige pijnen leed, richtte zij zich op om een houding te vinden die haar enige verlichting bracht. Naast haar lag het Informatiebulletin. Zij keek naar de foto op het titelblad en zei: «Ik ben er zeker van dat U mij kunt helpen». Zij begon te bidden en na korte tijd verdwenen de pijnen. Sinds die tijd kreeg zij belangstelling voor die priester en las enige van zijn geschriften.

Omdat zij al verscheidene jaren niet meer de sacramenten had ontvangen, vroeg ik haar of zij wilde biechten, maar zij antwoordde mij dat zij daarvan de noodzaak niet inzag. Daar ik de ernst van haar toestand kende, bleef ik voor haar de voorspraak inroepen van Mgr. Escrivá de Balaguer en vroeg om de gunst, dat zij nog vóór haar dood het sacrament van de biecht zou mogen ontvangen.

Korte tijd daarna werd zij in het ziekenhuis opgenomen. Toen ik haar daar ging opzoeken, trof mij haar blijmoedig en rustig uiterlijk. Ze zei mij dat ze groot nieuws voor mij had. Die ochtend was daar een priester langs gekomen en toen zij hem binnen zag komen, was het eerste wat zij vroeg, wie hem gestuurd had. De priester antwoordde: Niemand, hij kwam zo maar eens langs. Zij biechtte, ontving de H. Communie en de ziekenzalving.

Enkele dagen later stierf zij.

X.X., Sydney (Australië)

IK HEB ALLES ONTVANGEN

Van mijn vrouw kreeg ik een tijd geleden de tekst van het privé-gebed aan Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer.

Een poosje daarna begon ik iedere avond dit gebed vóór het naar bed gaan, te bidden. Als ik het vergeten had, stapte ik zelfs uit mijn bed en zei het gebed op. Na mijn intentie geformuleerd te hebben eindigde ik met een *Onze Vader*, een *Weesgegroet* en een *Eer aan de Vader*.

Het eerste wat ik ervaarde was een steeds grotere innerlijke rust en een betere nachtrust. Daarbij werd ik in alles veel geduldiger en ik kreeg zelfs een groot vertrouwen in de toekomst. Daarna begon ik om een oplossing voor mijn financiële problemen te vragen. Op 4 maart 1980 had ik hierover een gesprek, met een bank, die mij elk krediet weigerde. Zonder dat ik dit wist, werd mijn aanvraag nogmaals ingediend en op 12 maart kreeg ik een gunstig antwoord. Mijn gezin was nu uit de zorgen. Volgens mijn innerlijk gevoel is deze oplossing gekomen, omdat ik het volste vertrouwen gehad heb in Mgr. Escrivá de Balaguer.

Op zijn voorspraak is mij door God alle medewerking verleend. Ik blijf dit gebed bidden uit dankbaarheid en ook om in enkele belangrijke examens voor rij-instructeur te slagen: nu ben ik er zeker van dat dit mij de eerste keer zal lukken.

W.V.G., Rijswijk (Nederland)

HIJ WILDE GEDOOPT WORDEN

Mijn man, die niet katholiek was, had als gevolg van trombose in de hersenen een verlamming opgelopen aan de linkerkant van zijn lichaam. Omstreeks die tijd ontving ik het Informatiebulletin, en aangemoedigd door de daarin genoemde verleende gunsten begon ik de voorspraak in te roepen van Mgr. Escrivá de Balaguer.

Mijn man leerde het Weesgegroet, dat hij dikwijls bad, vooral gedurende slapeloze nachten, met nog andere gebeden die hij mij nazei. Ik verwonderde mij daarover ten zeerste, want hij had tot dan toe niet in God geloofd, ofschoon jaren geleden enkele priesters getracht hadden hem dichter tot het geloof te brengen. Maar allemaal zonder resultaat.

men schrijft ons

De ziekte had een gunstig verloop, en ook nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen bleef hij bidden en zag men hem dikwijls met het bidprentje van Don Josemaría Escrivá in de hand. Ik vertelde dit alles aan de pastoor van mijn parochie en deze raadde mij aan hem te vragen of hij misschien het doopsel wilde ontvangen. Ik aarzelde twee dagen lang, bang dat hij zou weigeren, en bad veel. Ten slotte heb ik het hem gevraagd en hij antwoordde dadelijk: «Ja, ik wil gedoopt worden». Ik was ten diepste geroerd.

S.K., Kioto (Japan)

MEN GAF HEM GEEN UUR MEER

Op 23 december jl. werd mijn broer in het ziekenhuis opgenomen wegens een zeer kwaadaardige aanval van malaria. Hij was kort tevoren uit Afrika teruggekomen. Diezelfde avond belde mijn moeder mij op en begon ik te bidden om de voorspraak van Mgr. Escrivá.

Ik bezocht hem op Kerstavond en hij bleek er erg slecht aan toe te zijn. Hij zag mij niet, en ik geloof dat hij mij ook niet hoorde. In de nachtmis bad ik voor hem en ook mijn moeder bad het gebed van de privé-devotie tot de Vader.

Ik zag hem pas op de 27^e weer. Hij was nog zwak maar was sterk vooruitgegaan. Op de 30^e was hij weer geheel bij zijn positieven en ging zelfs rechtop in zijn bed zitten en sprak weer normaal. Ik stond versteld over deze snelle vooruitgang.

Mijn moeder heeft mij verteld hoe zij de Kerstdag hadden doorgetoed en dat de dokters haar later hebben verteld dat zij die nacht mijn broer geen uur meer te leven gaven.

S.M., Londen (Engeland)

HET KIND WERD GERED

Het verheugt mij U te kunnen mededelen dat ik alweer — want ik word dikwijls door hem verhoord — niet tevergeefs de hulp van Mgr. Josemaría, de stichter van het Opus Dei, heb ingeroepen. Door mijn werk als vroedvrouw zie ik mij dikwijls voor moeilijke gevallen gesteld. Kort geleden hielp ik bij een zeer moeilijke bevalling. Toen het kind eindelijk geboren was, leek het reeds gestorven. Aanstonds pasten wij alle middelen toe om te trachten het leven op te wekken, maar alles bleek vergeefs. Ik doopte het kind, terwijl de moeder luid weende om de dood van haar kindje. Ik riep de Dienaar Gods, Mgr. Josemaría aan, en ging door met het toepassen van kunstmatige ademhaling. Plotseling zag ik dat de longen een beetje begonnen te werken en na enige tijd begon het kind adem te halen. Het was gered! Onze zwarte vroedvrouw stond versteld. Ik zei haar: «Ik heb de hulp ingeroepen van een heilig priester, die kort geleden gestorven is: die heeft ons geholpen». Haar spontane reactie was: «Zuster, geef mij een prentje met dat gebed voor die priester. Dan zet ik het thuis neer en beveel mijn kinderen zijn bescherming aan». Ja, onze Zairesen hebben een groot godsvertrouwen.

Dank aan onze goede Mgr. Josemaría, die ons op zo'n fantastische wijze heeft geholpen.

H.B.V., Ubandaka (Zaire)

HIJ KON WEER WERKEN

Reeds gedurende twee jaar leed ik aan een aandoening van de wervelkolom. Ten slotte verergerden de ongemakken die daarmee samenhangen, en werd de pijn hoe langer hoe erger, vooral in mijn linkerbeen. Ik werd behandeld, maar dat bracht me geen verlichting. Omdat ik taxichauffeur ben, moest ik dat been gebruiken om te kunnen rijden, en het kwam zo ver dat ik bijna niet meer van versnelling kon veranderen. De pijn was zo hevig dat mijn vrouw en mijn zoon vonden dat ik moest stoppen met werken, ofschoon ik de enige kostwinner van mijn gezin ben.

Op 25 april, om twee uur 's middags, voelde ik me zo ziek dat ik mijn wagen moest stilstellen om wat bij te komen, en ik ging het Informatiebulletin lezen over Mgr. Escrivá de Balaguer dat iemand mij had gegeven. Toen ik een aantal gunsten had gelezen waarvan daarin verslag wordt uitgebracht, besloot ik Mgr. Escrivá te vragen mij te willen genezen. Ik sloeg mijn ogen op en zei met

grote devotie: « Vader Escrivá, die, zoals in dit boekje staat, altijd door de Almachtige wordt verhoord, zou U Hem ook eens willen vragen of Hij die pijn in mijn been wegneemt, zodat ik kan blijven werken? »

Ik voelde toen van boven naar beneden een soort van kramp of kriebelachtig gevoel gaan. Ik bewoog mijn voet en merkte dat de pijn was verdwenen. Ik stapte uit mijn wagen en maakte allerlei bewegingen, zonder dat ik daarin ook maar in het minst werd belemmerd. Ik maakte verschillende ritten in de taxi om definitief vast te stellen dat ik weer in orde was. Ik ging daarop naar de dokter en die raadde mij aan alles nog eens een paar dagen aan te zien om er zeker van te zijn dat de genezing blijvend was. Dat deed ik, en omdat de pijn wegbleef zei de dokter mij dat ik dit bericht kon opstellen, wat ik hiermede doe.

M.Ch., Madrid (Spanje)

DE DERDE GUNST

De derde gunst die ik door de voorspraak van Mgr. Escrivá de Balaguer mocht ontvangen is de volgende:

Mijn vader moest uitscheiden met werken omdat hij grote last van duizelingen had. De dokter zei ons dat hij moest worden opgenomen omdat het een hersentumor was. Nadat hij een paar dagen in het ziekenhuis had gelegen, werd hij naar een neurologische kliniek overgebracht waar hij aan een medisch onderzoek werd onderworpen en waar hij ten slotte een proefextirpatie boven in zijn rug onderging, omdat zij dachten dat daar de oorsprong van de tumor zat.

Gedurende al die tijd baden wij tot de stichter van het Opus Dei. Ook mijn vader bad en gaf zich over aan de wil van God.

Na al dit onderzoek deelde de neuroloog ons het volgende resultaat mede: « Er is geen tumor en geen kanker ».

Wij hebben een novene gehouden uit dankbaarheid dat ons een zo grote gunst werd verleend. Mijn moeder heeft heel wat prentjes uitgedeeld en iedereen is vol lof over de inhoud van het gebedje en de bemoediging die ervan uitgaat. Mijn twee kleine zusjes willen nooit gaan slapen zonder het te hebben gebeden.

D.D., Montreal (Canada)

TEGEN ALLE LOGICA IN

Op Witte Donderdag jl. vertelde mij iemand dat een vriendin van haar in geen twee jaar had gebiecht, want zij vond dat het niet nodig was: het was voldoende om God innerlijk om vergeving te vragen. Zij zeide dat zij in deze staat ook te communie ging en dat men heus geen moeite hoefde te doen om haar tot andere gedachten te brengen.

Ik zei haar dat ze er nog eens een keer op moest aandringen en intussen vroeg ik Mgr. Escrivá de Balaguer om zijn voorspraak. Ik zei hem dat hij, die zo de H. Eucharistie had bemind, deze belediging van de Heer niet mocht toestaan en dat Witte Donderdag de meest aangewezen dag was om haar te leren behoorlijk met God om te gaan in zijn Heilig Sacrament.

Tegen alle menselijke logica in zag ik dat zij zich naar de biechtstoel begaf, met het voornemen om haar leven te veranderen.

A.R., Parijs (Frankrijk)

VOOR HET ONGEBOREN LEVEN

Op donderdag 2 december kreeg ik een telefoontje van mijn zoon, die zei dat zijn vrouw, die 7 1/2 maand zwanger was, ernstig ziek lag, en dat zij waarschijnlijk de baby kwijt zou raken — wegens een te hoge bloeddruk, ernstige bloedarmoede en een groeistoornis van het kind. Diezelfde dag begon ik met een novene en vroeg de genezing aan de Heer door tussenkomst van de stichter van het Opus Dei. Ik beloofde, met goedkeuring van mijn zoon, dat als het kind zou blijven leven, wij al het mogelijke zouden doen dat het zich bij het Opus Dei zou aansluiten.

Tot grote verbazing van ons allen ging alles vanaf de zesde december veel beter, op acht december kon mijn schoondochter het ziekenhuis reeds verlaten, maar moest twee maal per week terugkomen. Op dertien december verklaarden de dokters bij hun onderzoek dat alles in orde was.

Het kind is in perfecte staat geboren.

X.X., Kessel-Lo (België)

VADER ONTVING DE SACRAMENTEN

Er had zich een nieuwe leerlinge laten inschrijven in de taalschool in Brussel. Toen zij dat deed, gaf zij te kennen dat zij de eerstvolgende tijd niet zou kunnen komen. « Mijn vader », vertelde zij, « is sinds enige tijd ernstig ziek, ik ben doodop en ik denk dat ik rust zal moeten nemen, anders kan ik het niet volhouden. Maar het ergste voor mij is wel zijn moreel lijden, hij wil de sacramenten niet ontvangen. In 40 jaar heeft hij niet meer gepraktiseerd ».

Ik gaf haar een prentje van de stichter van het Opus Dei en ik raadde haar aan een novene te beginnen.

Na een maand afwezigheid kwam zij op school terug. Haar vader was gestorven. Zeer bewogen vertelde zij: « Dat was een wonder; heel de familie verzette zich ertegen om een priester binnen te laten. Ze zeiden dat het zijn wil was en dat klopte. Maar ik bad. Op een avond, toen mijn schoonzus en ik hem verzorgden — mijn vader was sinds enkele uren buiten bewustzijn — begon hij te praten en zei: « Ik wil naar de H. Mis ». Hij was weer tot bewustzijn gekomen. « Vader », vroeg ik, « wilt u dat er een priester komt? » « Ja », antwoordde hij. Vliegsvlug hebben wij een priester gehaald, die hem bediende. Twee uur later stierf hij ».

Ik heb haar gevraagd of zij had gebeden met het prentje van de stichter van het Opus Dei. Zij antwoordde: « O ja, zeker! »

X.X., Brussel (België)

Ik werd opgebeld door mijn zuster, die mij al wenend de uiterst kritieke situatie van haar gezin vertelde. Wij besloten onze toevlucht te nemen tot Mgr. Escrivá de Balaguer om de vrede in haar gezin terug te krijgen. Na verloop van drie dagen waren de moeilijkheden opgelost en sindsdien is de harmonie in het gezin volledig hersteld.

X.X., Rome (Italië)

Ik verzocht Mgr. Escrivá de Balaguer dringend om de bekering van iemand, die door het lezen van verkeerde boeken zijn geloof verloren had. Kort daarop nam hij deel aan een retraite en bekeerde zich.

J.M.G., Washington (U.S.A.)

Zoals in het prentje van Mgr. Escrivá de Balaguer wordt gevraagd zend ik U dit briefje om U te zeggen dat ik door zijn voorspraak veel gunsten heb ontvangen.

De eerste en belangrijkste is dat ik, terwijl ik sinds zeven jaar geen sacramenten meer had ontvangen, na het bidden van het gebed van het prentje, weer kon biechten. Sindsdien doe ik dit regelmatig.

W.O., Ibadán (Nigeria)

Lange tijd had ik vergeefs getracht een aanstelling te krijgen als lerares bij het middelbaar onderwijs. Ik kreeg een prentje met het gebed om hulp van Mgr. Escrivá de Balaguer en vervolgens begon ik een novene.

Onlangs de bestaande moeilijkheden kreeg ik een vaste aanstelling bij een middelbare school, juist in het vak dat voor mij het meest geschikt was; bovendien gaf dit mij de mogelijkheid een hoge graad van vakbekwaamheid te bereiken.

M.M., Dublin (Ierland)

Ik vroeg hem de genezing van mijn zoon die longaandoening had. Elke dag bad ik het gebed van de particuliere devotie. Ik ontving toen mijn eerste gebedsverhoring: het was zelfs niet nodig hem in het ziekenhuis op te nemen daar hij reeds beter was.

Bovendien werkt mijn man bij een onderneming die in staat van faillissement verkeert, en heeft verscheidene maanden geen loon ontvangen. Soms hadden we zelfs niets te eten. Na echter tot de Vader gebeden te hebben, heeft ons voedselprobleem zich als door een wonder opgelost.

J.S., Santiago de Chile (Chili)

Op een dag bemerkte ik dat het kwaad was gescheid: een van mijn kinderen had zijn geloof verloren en hij verwijderde zich volledig van ons. Onmerkbaar hadden een paar vrienden hem in een bepaalde sekte gelokt. Mijn man en ik waren verbijsterd en wij voelden ons diep bedroefd door de houding van onze zoon.

In deze toestand hielden wij een novene tot Mgr. Escrivá de Balaguer en de Heer heeft de smeekbeden van een moeder willen verhoren. Nauwelijks twee maanden na deze novene, zocht mijn zoon een priester op, biechtte en ontving de H. Communie, nadat hij bijna drie jaar geen sacramenten ontvangen had.

G.T.C., Manila (Philippijnen)

Een van mijn kinderen, die 10 jaar oud is, kreeg op een morgen koorts en daarna begonnen stuiptrekkingen. Wij brachten hem naar een wijkziekenhuis en vandaar werd hij naar een ziekenhuis in Lima vervoerd. Daar bracht hij drie dagen door in de zaal voor besmettelijke zieken en men zei ons dat zijn toestand zeer ernstig was. Men vroeg mij toen een machtiging te tekenen waarin ik toestemming gaf tot onderzoek van het ruggemerg. De diagnose was encefalitis (hersensontsteking). De dokters wilden mij niets zeggen, zolang hij niet weer bij kennis zou komen, en ook wisten zij niet of hij daarna zou herstellen.

Ik vroeg Mgr. Escrivá de Balaguer om op zijn voorspraak van O.L. Heer het wonder te verkrijgen dat mijn kind weer gezond mocht worden en hij normaal zou kunnen blijven spreken.

En zo is het gebeurd, en ik ben Mgr. Escrivá de Balaguer erg dankbaar. De Heer heeft het wonder verricht dat mijn kind zijn gezondheid herkreeg. De behandeling gaat nog door, want de dokter zegt dat hij hem nog drie jaar onder controle moet houden, maar hij is tenminste reeds genezen.

E.M. de S., San Mateo (Peru)

Mijn tweede kind kreeg een longaandoening, terwijl hij onder behandeling was voor een andere ziekte, en hij kwam in stervensgevaar. Wij vroegen de H. Maagd om voorspraak voor zijn genezing en wij baden met vertrouwen het gebed van de privé-devotie tot Mgr. Escrivá de Balaguer. En het kwam als een wonder: van dat ogenblik af begon hij zich te herstellen, een herstel waarvan de behandelende specialist verbaasd stond.

E.M.G., Eiken (Zwitserland)

Door een plotse verandering in mijn bedrijf kwam ik zonder werk te zitten. Ik vroeg toen aan Mgr. Escrivá de Balaguer mij te helpen en reeds na enkele weken vond ik een geschikte baan, ondanks de uiterst moeilijke situatie op de arbeidsmarkt.

J.G., Essen (Duitsland)

Uit dankbaarheid deel ik U mede dat ik uw boekje ontvangen heb en ik heb drie novenen gehouden. De eerste was voor een vriend, en deze is al verhoord, voordat de novene geëindigd was.

De tweede voor mezelf. Ik had poliepen op mijn stemband. Toen ik bij de keelarts in de Mariastichting kwam, zei hij: «Ze zijn verdwenen». Ik kan weer preken en zingen; nu kan ik zelfs de H. Mis luidop lezen. De derde novene is voor mijn huisgenote, om haar genezing te bekomen. En ook haar probleem is gunstig opgelost. We gaan gewoon door ons aan de Dienaar Gods aan te bevelen.

H.S. pr., Heemstede (Nederland)

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die ons bereiken. Zij zijn een getuigenis van de particuliere devotie waarmee zoveel mensen over de gehele wereld bidden tot God onze Heer en die daarbij de voorspraak inroepen van Mgr. Escrivá de Balaguer. Wegens gebrek aan ruimte publiceren wij slechts passages uit enkele brieven, die grote of kleine gebeurtenissen verhalen.

Ook danken wij hiermede — wegens de onmogelijkheid om dit persoonlijk te doen — allen die een bijdrage opsturen ter bestrijding van de kosten, verbonden aan de uitgave en de verspreiding van dit Informatiebulletin en om ons te steunen in de verdere ontwikkeling van de apostolische werkzaamheden die begonnen zijn door de liefde tot de zielen van Mgr. Escrivá de Balaguer.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ DE BALAGUER

De Weg

« Mgr. Escrivá de Balaguer heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie geput regelrecht uit zijn hart en regelrecht naar het hart van de lezer gaan ook de korte paragrafen, die samen *DE WEG* vormen... Een program van heiligheid is dit, maar zonder het stijve en afstotende van een « wetboek ». Hier spreekt de warme, broederlijk begrijpende geest van de schrijver in de vaderlijke bezorgdheid waarmee hij ziet, begrijpt, corrigeert, niet door te dreigen, maar door te overtuigen. » (*L'Osservatore Romano*, 24-3-1950)

Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 (Cuenca - Imprenta Moderna) onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Deze uitgave werd gevolgd door veel nieuwe edities. In september 1979 waren dat er 152 in 34 talen, met een oplage van 2.775.650 exemplaren. Tweede Nederlandstalige uitgave, 1978.

Santo Rosario

Een boek met meditaties over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en van de H. Maagd Maria, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans.

De eerste editie in het Spaans verscheen ook in 1934. Sindsdien zijn 46 edities in 11 talen verschenen, met een oplage van 252.100 exemplaren.

Conversaciones con Mgr. Escrivá de Balaguer

Tijdschriften en dagbladen stelden Mgr. Escrivá concrete vragen over onderwerpen, die hun lezers konden interesseren. Mgr. Escrivá antwoordde, schriftelijk en volledig op de vragen, die hem gesteld waren. In dit boek is de volledige tekst opgenomen van deze vraaggesprekken.

De eerste editie is van 1968. Daarna zijn er 29 edities in 7 talen gepubliceerd, met een oplage van 241.730 exemplaren.

Als Christus nu langs komt

Het boek geeft enige van de vele homilieën en preken, die Mgr. Escrivá de Balaguer heeft gehouden in zijn priesterlijk apostolaat. Het is een uiteenzetting van de christelijke leer en beleving, die sterk aanspreekt. In de stijl van de schrijver gaan samen theologische diepte en duidelijke uiteenzetting.

De eerste editie kwam uit in maart 1973. Tot nu toe zijn er reeds 33 edities in 8 talen verschenen, 234.900 exemplaren.

Eerste Nederlandstalige editie, 1978.

Amigos de Dios

Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God.

Het boek, dat evenals het eerste deel een zelfde intimiteit en aanspreekbaarheid vertoont, verscheen in 1977 en er bestaan thans 7 edities in verschillende talen.

De huidige Algemeen Voorzitter van het Opus Dei, dr. Alvaro del Portillo, schreef een inleiding.

La Abadesa de las Huelgas

Dit boek bevat een diepgaande studie over het buitengewone verschijnsel van de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos, die een bijna bisschoppelijk gezag uitoefende; de schrijver heeft dit geval bestudeerd uit de oorspronkelijke bronnen en documenten.

De eerste editie is van 1944; de tweede van 1974. (Bestaat alleen in het Spaans.)

De Nederlandse edities van de werken van Mgr. Escrivá zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij de Stichting De Boog: Postbus nr 1079, 5004 BB Tilburg.

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument en Stichter van het Opus Dei, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit **Informatiebulletin** niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienstoefeningen.

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Degenen die financieel wensen mee te helpen aan de uitgave en verspreiding van dit blad, kunnen hun giften sturen naar de uitgever, Stichting De Boog, postbus 1079, 5004 BB Tilburg, gironummer 3121192, met de vermelding: « Informatiebulletin ».

Wij zullen onze lezers dankbaar zijn, die ons namen en adressen sturen van personen voor wie het interessant kan zijn dit Informatiebulletin en/of prentjes met het gebed voor de privé-devotie te ontvangen. Hiervoor kan men gebruik maken van het formulier dat hierbij ingesloten is.

MEI 1981